

MARTINŮ VOICES ZPÍVALI WAGNERA, BRAHMSE A MAHLERA

Praha, Rudolfinum

Radmila Hrdinová

Profesionální komorní pěvecké těleso **Martinů Voices** získalo během pěti let své existence (sbormistr **Lukáš Vasilek** jej založil v roce 2010) na domácí hudební scéně velké renomé. Koncert, konaný 2. 3. v pražském Rudolfinu a pořádaný v rámci II. cyklu Českého spolku pro komorní hudbu, potvrdil, že právem, ale zároveň jej představil v poněkud neobyklém duchu. Soubor se věnuje převážně 20. století – hudbě Martinů, Poulenka, Pärta, Jana Nováka, jehož objevil širší hudební veřejnosti, i vokálními díly dalších českých skladatelů.

Pro svůj poslední koncert zvolili Martinů Voices skladby tří velkých osobností německého a rakouského pozdního romantismu – *Richarda Wagnera, Johanna Brahmsa a Gustava Mahlera*. A připravili tím posluchačům nevšední zážitek.

Z velké části se jednalo o písně, případně vícehlasé skladby určené pro sólistické obsazení za doprovodu klavíru. Tato tvorba byla určena k provozování v hudebních salonech měšťanské spo-

lečnosti, ale dnes po ní nezdřídka sahají i komorní soubory. Obě poloviny koncertu uvedly Brahmsovy *Tři*, respektive *Čtyři kvartety pro smíšený sbor a klavír; op. 31 a 92* na texty německých básníků 19. století, které opěvují buď milostné vzplanutí, anebo přírodu reflektovanou citlivým nitrem autora. Trináctičlenný ansámbl je provedl s velkým pochopením pro proměnlivost nálad jednotlivých kvartetů, s precizním frázováním, artikulací textu a smyslem pro zvukové detaily skladeb, v nichž se sólové hlasy střídají se zvukem celého ansámblu. Rovnocenným partnerem v interpretaci obou Brahmsových cyklů byl souboru Martinů Voices klavírista **Karel Košárek**, který náročný part zvládl s brilantní technikou, orchestrálním zvukem i citlivou souhrou s pěveckým ansámblem.

Očekávaným vrcholem večera byla interpretace dvou a cappellových šestnáctihlasých úprav skladeb Richarda Wagnera z pera německého skladatele a sbormistra *Clytuse Gottwalda – Snů z cyklu Wesendock Lieder a Isoldiny smrti z lásky z Tristana a Isoldy*. Početně posílený soubor Martinů Voices v nich dokázal, že je tělesem složeným ze sólových pěvců schopných samostatné pěvecké linie a zároveň citlivé souhry s ansámblem. Předvedl dokonale „hlasový orchestr“ s plasticky propracovaným zvukem i barvou. Jen v extrémních polohách a dynamice zněly soprány dost ostře, ale úprava klade na pěvce opravdu velké nároky a sbor se jí zhostil na vysoké úrovni. Nabízí se rovněž otázka, do jaké míry je oprávněné vydávat Gottwaldova aranžmá ještě za dílo Richarda Wagnera, jehož posunují místy až na hranici tonality. Závěr koncertu patřil dvěma písním Gustava Mahlera – *Ty dvě modré oči z cyklu Písně potulného tovaryše a Ztratil jsem se světu z Písní na Rückerta*, obě zazněly rovněž v Gottwaldových úpravách. V obou také a cappellových skladbách sbor zaujal krásným zvukem připomínajícím zvony či varhany, intonační čistotou, dokonalými sóly a zvukovou vyvážeností a barevností (snad s trochu upozaděnými basy). A navíc zjevnou radostí ze zpěvu. Osobně to byl pro mě největší zážitek z celého koncertu. Martinů Voices se s nezvyklým repertoárem vypořádali velmi dobře – zprostředkovali publiku jeho osobitou krásu a znovu dokázali, že pod vedením Lukáše Vasilka patří ke špičkovým ansámblům, srovnatelným se světovými komorními tělesy podobného zaměření. ■

Martinů Voices

